

Wat beschouwt de programmator als zijn verantwoordelijkheid? Waarop baseert hij zijn artistieke keuzes? En welke tendensen tekenen zich af in het programmeringsbeleid?

Etcetera sprak met binnen- en buitenlandse huizen over profilering, participatie en productie.

Elke Van Campenhout en Bojana Cvejic*

Een kaart is vele dingen. Het is een overzicht over een terrein dat dient beheerst te worden. Het is de plek die in al zijn exotisme de fantasie aan het werk zet. Het is een blank terrein waarop nieuwe ervaringen kunnen worden ingetekend. Maar het is vooral een tool om je weg te vinden doorheen het overweldigende aanbod aan mogelijkheden die een bepaalde streek biedt. Het is een selectieve greep uit een anders onoverzichtelijke rijkdom aan potentiële informatie waaruit je als gebruiker een persoonlijk profiel moet opstellen.

Voor de hard-core podiumliefhebber heeft *Etcetera* een mapping gemaakt van artistieke huizen in Vlaanderen, Brussel, gekoppeld aan enkele Europese huizen die op één of andere manier samenwerken met organisaties van hier. Het is een volkomen subjectief en onvolledig overzicht geworden van kunstencentra, en hier en daar een theater. De samenstelling werd voor een groot deel bepaald door persoonlijke keuzes, maar ook door tijd, onbeantwoord gebleven vragen aan de tegenpartij, en de nood aan beperking van het veld.

Enkele belangrijke plekken blijven dus voorlopig blank. Maar meer dan een sluitend overzicht, is deze mapping een uitvalsbasis waar de nieuwe redactieploeg zich in de komende maanden kritisch over kan buigen. De profilering zoals ze hier is opgenomen, is een subjectieve profilering van de artistieke leiders en programmatoren zelf, die hun huis een naam geven en hun werking kaderen. Eerder dan een objectieve weergave is deze mapping een creatieve analyse van de fantasmatische onderstromen die het kunstenlandschap doorkruisen. Wat is op dit moment belangrijk in de sector, aan welke thematische touwtjes wordt er getrokken? Willen alle programmatoren eigenlijk niet hetzelfde? En in hoeverre wordt het landschap door deze gedeelde verwachting gekneed en bepaald?

In de volgende analyse proberen we een aantal wekerende thema's die uit de gesprekken naar voor zijn gekomen te interpreteren en in een groter verband te plaatsen. Vragen naar de verantwoordelijkheid van de programmator, de basis van zijn artistieke keuzes, en zijn eigen profilering leverden verrassend veel gelijklopende antwoorden op. Anders dan in de jaren '80 en '90 blijkt 'profilering' zijn toverklank te hebben verloren. Een merkwaardige conclusie net op het moment dat het nieuwe kunstendecreet de specialisatie en scherpe keuzes opnieuw centraal stelt in het artistieke beleid.

*De tekstgedeelten in normale letterdikte zijn van de hand van Elke Van Campenhout, die in bold van Bojana Cvejic.